



Arrest

nr. 89 327 van 8 oktober 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en
Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 5 oktober 2012 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 21 september 2012 houdende het bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 21 september 2012, en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 21 september 2012 houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 24 september 2012.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 oktober 2012 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 8 oktober 2012 om 14 uur 00.

Gehoord het verslag van wnd. kamervoorzitter M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. LOOBUYCK, die *loco* advocaat P. STAELENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt België binnen op 15 augustus 2009 als niet-begeleide minderjarige en dient een asielaanvraag in op 2 september 2009.

Op 21 september 2009 wijst de FOD Justitie, Dienst Voogdij een voogd aan voor verzoeker.

Op 25 oktober 2010 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) van 11 maart 2011 nr. 57 748 worden aan verzoeker eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Op 22 maart 2011 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*). Dit bevel wordt ingetrokken op 20 april 2011.

Op 7 juni 2011 wordt aan de voogd van verzoeker bevel gegeven tot terugbrenging van verzoeker (bijlage 38).

1.2 Op 1 augustus 2011 wordt beslist om aan verzoeker een aankomstverklaring af te leveren geldig tot 1 november 2011.

Op 4 oktober 2011 wordt beslist dat de aankomstverklaring van verzoeker mag worden verlengd tot de datum waarop hij meerderjarig wordt (31 december 2011).

Op 8 december 2011 wordt aan verzoeker een attest van immatriculatie afgeleverd geldig voor zes maanden, tot 8 juni 2012.

Op 31 december 2011 bereikt verzoeker de leeftijd van achttien jaar en wordt de voogdij van rechtswege beëindigd.

Op 6 januari 2012 wordt beslist om verzoekers verblijfsdocument in te trekken.

Op 16 januari 2012 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

1.3 Op 23 januari 2012 dient verzoeker opnieuw een asielaanvraag in, dit maal als meerderjarige.

Op 26 januari 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13*quater*).

1.4 Op 28 februari 2012 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet)

Op 23 maart 2012 wordt deze aanvraag niet in overweging genomen omdat uit een adrescontrole blijkt dat verzoeker niet op het aangeduide adres verblijft.

1.5 Op 25 april 2012 wordt verzoeker overgenomen vanuit Duitsland.

Op 25 april 2012 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde.

Een eerste poging tot repatriëring van verzoeker op 1 juni 2012 mislukt.

Een tweede poging tot repatriëring van verzoeker op 7 juni 2012 wordt geweigerd door verzoeker.

1.6 Op 8 juni 2012 dient verzoeker opnieuw een asielaanvraag in.

Op 8 juni 2012 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*) en wordt een beslissing genomen tot het vasthouden in een welbepaalde plaats (bijlage 39).

Op 13 juni 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13*quater*). Het beroep dat verzoeker tegen deze beslissing indient, wordt bij arrest nr. 86 606 door de Raad verworpen op 31 augustus 2012.

1.7 Op 16 juli 2012 dient verzoeker een vierde asielaanvraag in, een poging tot repatriëring op 22 juli 2012 wordt geannuleerd.

Ten opzichte van verzoeker wordt op 18 juli 2012 een bevel genomen om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*). Verzoeker stelt een beroep in tegen dit bevel dat gekend is onder het rolnummer 103 714. Dit beroep is hangende bij de Raad.

De vierde asielaanvraag van verzoeker wordt in overweging genomen en doorgestuurd naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Op 27 juli 2012 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd. Bij arrest van de Raad van 31 augustus 2012 nr. 86 655 worden aan verzoeker eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

1.8 Op 21 september 2012 dient verzoeker een vijfde asielaanvraag in.

Op 21 september 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13*quater*). Deze beslissing is de eerste bestreden beslissing die op 24 september 2012 ter kennis wordt gegeven.

Op 21 september 2012 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*). Dit is de tweede bestreden beslissing die op 21 september 2012 aan verzoeker ter kennis wordt gegeven

Op 5 oktober 2012 dient verzoeker per fax een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in.

Op 21 september 2012 werd aan verzoeker een beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats ter kennis gegeven.

De repatriëring is voorzien op 9 oktober 2012 om 8.15 uur.

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing gericht tegen de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag

2.1 Artikel 51/8, derde lid van de vreemdelingenwet bepaalt dat een beslissing om een asielaanvraag niet in aanmerking te nemen, wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend en hij geen nieuwe gegevens – dit wil zeggen gegevens betreffende feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrenge – aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, alleen vatbaar is voor een beroep tot nietigverklaring bij de Raad en dat er geen vordering tot schorsing tegen die beslissing kan worden ingesteld.

2.2 Overeenkomstig het arrest van het Arbitragehof, thans Grondwettelijk Hof, nr. 61/94 van 14 juli 1994 is de Raad slechts bevoegd om van een vordering tot schorsing van een in toepassing van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet genomen beslissing kennis te nemen indien blijkt dat de nieuwe asielaanvraag wel degelijk op nieuwe gegevens is gesteund en het bestuur onterecht toepassing maakte van voormelde wetsbepaling. Het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 81/2008 van 27 mei 2008 stelt uitdrukkelijk dat de interpretatie die het Hof in zijn arresten 61/94 en 83/94 aan het vroegere artikel 50, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet heeft gegeven, evenzeer geldt ten aanzien van het "nieuwe" artikel 51/8 van de vreemdelingenwet, zoals gewijzigd door de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de Vreemdelingenwet. Dit impliceert dat verzoeker een ernstig middel moeten aanvoeren waarin hij de inhoudelijke wettigheid van de beslissing aanvecht en aantoont dat de beslissende overheid de door hem aangevoerde "nieuwe gegevens" ten onrechte buiten beschouwing laat.

Verzoeker voert de schending van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet aan.

Artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen".

Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet is van toepassing op een tweede of volgende asielaanvraag. De bevoegdheid die artikel 51/8 van de vreemdelingenwet de Dienst Vreemdelingenzaken toekent, is louter beperkt tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

Hieruit kan worden afgeleid dat deze gegevens:

- nieuw moeten zijn; dit is niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag,
 - betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen,
 - relevant moeten zijn; dit is ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.
- en deze voorwaarden cumulatief aanwezig moeten zijn.

De Dienst Vreemdelingenzaken spreekt zich niet uit over de inhoud of draagwijdte van deze nieuwe gegevens. Zij kan enkel vaststellen dat er nieuwe gegevens zijn of dat er geen nieuwe gegevens zijn. In beide gevallen wordt hierdoor haar bevoegdheid uitgeput:

- In het geval dat er wordt beslist dat er door de vreemdeling effectief nieuwe gegevens worden aangebracht in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag, na toetsing aan artikel 52 van de vreemdelingenwet, onderwerpen aan een onderzoek in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Dit betekent dat de Dienst Vreemdelingenzaken zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Zij is hiertoe niet bevoegd. Evenmin is zij bevoegd om zich uit te spreken over artikel 52 van de vreemdelingenwet, aangezien deze bepaling exclusief is voorbehouden aan de commissaris-generaal (*Gedr.St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2478/001, p. 100*).
- In het geval dat er wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen (*bijlage 13quater*). Dit betekent dat deze asielaanvraag niet

aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de commissaris-generaal.

Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet laat weliswaar niet toe om aangebrachte gegevens aan een doorgedreven inhoudelijk onderzoek – een onderzoek ten gronde – te onderwerpen, doch sluit niet uit dat de bewijskracht van de aangebrachte elementen *prima facie* wordt beoordeeld (RvS 8 november 2002, nr. 112 420). Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet laat immers slechts toe een herhaald verzoek in overweging te nemen indien er “*ernstige aanwijzingen*” bestaan voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Of een aangebracht gegeven een “*ernstige aanwijzing*” inhoudt, hangt uiteraard samen met de bewijswaarde van dit gegeven. De mogelijkheid tot het *prima facie* beoordelen van de nieuw aangebrachte gegevens moet worden beschouwd in het licht van de doelstelling van het destijds in de vreemdelingenwet ingevoegde artikel 50, derde en vierde lid, met name het bereiken van een evenwicht tussen een snelle procedure die erop gericht is vreemdelingen die zich kennelijk ten onrechte vluchteling verklaren snel te weren, enerzijds, en de zorg om aan asielzoekers toch een voldoende rechtsbescherming te bieden anderzijds (Arbitragehof 14 juli 1994, nr. 61/94, overw. B.5.6). In die optiek is de bevoegdheid van de verwerende partij beperkt tot de beoordeling dat het nieuwe gegeven kennelijk niet van aard is om te besluiten dat er ernstige aanwijzingen kunnen zijn voor een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade.

Verzoeker betoogt dat verwerende partij verkeerdelijk oordeelde dat de door hem, in het raam van de vijfde asielaanvraag, aangebrachte gegevens geen nieuwe gegevens zijn in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet en dat de brief van 30 januari 2012 aan een districtshoofd onmogelijk had kunnen bijgebracht worden ter gelegenheid van de derde asielaanvraag omdat hij dit nieuw document pas in zijn bezit heeft na 8 september 2012. Verzoeker legt uit dat hij al in januari 2012, hetzij voor haar tweede asielaanvraag, contact opnam met een vroegere vriend om het document te verkrijgen, maar dat hij na de afwijzing van zijn tweede asielaanvraag vluchtte naar Duitsland, in een gesloten centrum werd ondergebracht en zijn Belgische ‘sim-kaart’ verloor met de contactgegevens van een vroegere vriend “Jacob”, zodat deze vriend niet meer kon bereikt worden. Na zijn overbrenging naar België was hij wel in de mogelijkheid het document te bemachtigen, halverwege september 2012.

De Raad dient op te merken dat deze loutere bewering van verzoeker geenszins uitlegt waarom het betreffend document niet eerder had kunnen opgesteld en opgevraagd worden. Bovendien is de uitleg van verzoeker niet afdoend en blijkt hieruit dat de late opvraging van het enige document dat hij voorlegde (brief aan/van een districtshoofd) aan zijn eigen toedoen te wijten is. Verzoeker stelt zelf dat de latere verkrijging van het document te wijten is aan zijn vlucht naar Duitsland. Dit is derhalve door zijn eigen toedoen veroorzaakt. Met deze argumentatie toont verzoeker geenszins aan dat verwerende partij ten onrechte besluit dat verzoeker dergelijk document reeds naar voor had kunnen brengen ter gelegenheid van een eerder ingediende aanvraag. De vaststelling in de bestreden beslissing dat het voorgehouden nieuw gegeven eerder had kunnen naar voren gebracht worden, is *prima facie* afdoend en correct. *Prima facie* kan de verzoeker niet voorhouden dat de verwerende partij het “*nieuw karakter*” van de aangebrachte gegevens niet onderzocht heeft en op andere gronden dan deze die toegelaten zijn door artikel 51/8 van de vreemdelingenwet besliste om de vijfde asielaanvraag niet in overweging te nemen. Dit klemt nog meer nu verzoeker ook nalaat een vertaling bij te brengen van dit stuk dat vermoedelijk in het Afghaans is opgesteld. *Prima facie* toont verzoeker evenmin aan dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen.

Wat de aangevoerde schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) betreft, benadrukt de Raad dat deze inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). De Raad stelt vast dat de toetsing van het door verzoeker voorgehouden asielrelaas aan artikel 48/4 van de vreemdelingenwet reeds het voorwerp uitmaakte van

de beoordeling van zijn eerdere asielaanvragen waarbij verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd. Aangezien in de bestreden beslissing, die bovendien verwijst naar de eerdere beslissingen genomen in het kader van de eerdere asielaanvragen en waaruit blijkt dat de situatie zoals omschreven in artikel 3 van het EVRM reeds werd beoordeeld naar het land van herkomst toe, evenwel geen standpunt wordt ingenomen over de toekenning van enig beschermingsstatuut, doch slechts wordt vastgesteld dat verzoeker geen nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet heeft aangevoerd, kan evenmin een schending van deze bepalingen *prima facie* worden vastgesteld. Zoals verzoeker opmerkt, kleeft aan de al uitgesproken arresten gezag/kracht van gewijsde en de argumentatie van verzoeker is niet van die aard om deze te weerleggen.

Waar verzoeker meent dat hij diende gehoord te worden omtrent de voorgelegde brief en verwijst naar artikel 6 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 en naar artikel 12 van de richtlijn 2005/85/EG, daargelaten de vraag naar de correcte omzetting van voormeld artikel, toont verzoeker geen belang bij zijn grief nu hij nalaat aan te duiden wat een mondelinge toelichting had kunnen bijbrengen bij het indienen van zijn vijfde asielaanvraag. Ter terechtzitting gevraagd naar het belang van zijn grief zet verzoeker uiteen dat door niet gehoord te worden, hij niet heeft kunnen uiteenzetten dat hij gevlucht was naar Duitsland en aldaar zijn "sim-kaart" verloor. De Raad verwijst naar hetgeen hierover werd uiteengezet om te besluiten dat deze redengeving niet volstaat om aannemelijk te maken dat het betreffend niet vertaald document niet eerder had kunnen opgevraagd worden. Evenmin toont verzoeker aan uit welke bepaling zou blijken dat de bestreden beslissing moet vernietigd hetzij geschorst worden omdat *in casu* hij niet zou gehoord zijn. Te dezen merkt de Raad op dat artikel 12 van voormelde richtlijn stelt dat de lidstaten de verzoeker in de gelegenheid moeten stellen om persoonlijk gehoord te worden zonder te stellen dat een gehoor te allen tijde verplicht is en er van een gehoor kan worden afgezien onder meer in de gevallen bepaald in artikel 23, lid 4, onder a), c), g), h) en j), van voormelde richtlijn. Dit is onder andere wanneer de asielzoeker bij de indiening van zijn asielverzoek en de toelichting van de feiten alleen aangelegenheden aan de orde heeft gesteld die niet ter zake doen of slechts minimaal ter zake doen om uit te maken of hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling overeenkomstig Richtlijn 2004/83/EG, of als het asielverzoek als ongegrond wordt beschouwd. Verzoeker toont geenszins aan dat hij zich niet in deze situatie bevond en bovendien toont verzoeker niet aan dat hij om een persoonlijk gehoor verzocht heeft. Stellen dat het nieuw element "*pas op 8 september 2012 in België was*", vermag het oordeel van de bestreden beslissing niet te wijzigen. Hoger werd al uiteengezet dat verzoeker geen aannemelijke verklaring geeft waarom het document van dewelke wordt gesteld dat het een nieuw gegeven is, niet eerder kon worden bijgebracht. Verzoeker toont *prima facie* evenmin aan dat hij niet in staat was opmerkingen en aantekeningen samen met het indienen van zijn asielaanvraag over te maken.

Waar verzoeker verwijst naar uitspraken van de Raad, wordt opgemerkt dat elke zaak een individuele beoordeling vergt en dat deze arresten geen precedentswaarde hebben.

Daar de beschouwingen van verzoeker geen aanleiding geven tot de vaststelling dat verwerende partij onterecht toepassing maakte van de mogelijkheid om een "*meervoudige*" asielaanvraag niet in aanmerking te nemen, moet gelet op artikel 51/8, derde lid van de vreemdelingenwet geconcludeerd worden dat de vordering, in zoverre ze gericht is tegen de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag, onontvankelijk is.

3. Onderzoek van het beroep gericht tegen de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker

3.1 De Raad wijst erop dat artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen dient te bevatten.

Verzoeker betoogt dat een repatriëring eerstdaags kan worden uitgevoerd. Een repatriëring is inderdaad voorzien op 9 oktober om 8.15 uur. Verzoeker is vastgehouden. Gelet op het feit dat verwerende partij dit gegeven bevestigt, staat het uiterst dringend karakter van de vordering *in casu* niet ter discussie.

3.2 Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

3.3 Verzoeker voert – specifiek wat betreft de tweede bestreden beslissing – enkel de schending van artikel 3 van het EVRM aan. Zijn uiteenzetting wordt evenwel niet met concrete elementen toegelicht.

Op 27 juli 2012 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd en op 31 augustus 2012 weigert ook de Raad, bij arrest nr. 86 655, aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

Verzoeker licht in zijn verzoekschrift niet toe dat hij andere elementen aanbrengt dan deze die in deze beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en het arrest van de Raad nr. 86 655 werden beoordeeld en beperkt zijn betoog tegen de tweede bestreden beslissing tot te stellen dat een terugkeer naar het land van herkomst een schending van artikel 3 van het EVRM teweeg brengt.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en de Raad oordeelden naar aanleiding van de vierde asielaanvraag van verzoeker bovendien dat *“De Raad benadrukt dat het de verantwoordelijkheid van verzoeker is om duidelijkheid te scheppen omtrent zijn verblijf de laatste jaren vóór zijn vertrek. Nu de bestreden beslissing heeft vastgesteld op basis van een geheel aan vaststellingen - en niet enkel omwille van zijn taalgebruik en woordenschat - dat verzoeker geen duidelijk zicht biedt op zijn laatste verblijfplaats(en), kan allerminst met zekerheid uitgesloten worden dat verzoeker niet elders in Afghanistan heeft verbleven, of in een derde land waar hij reeds een vorm van humanitaire bescherming genoot.*

Met betrekking tot de overige elementen aangehaald in de brief van het BCHV die volledig geciteerd en overgenomen wordt in het verzoekschrift stelt de bestreden beslissing terecht vast dat in tegenstelling tot de opmerkingen van het BCHV wel degelijk voldoende rekening is gehouden met verzoekers minderjarigheid en zijn persoonlijke situatie, hetgeen ook door de Raad is bevestigd tijdens verzoekers eerste asielaanvraag. Dit motief wordt overigens niet betwist door verzoeker en blijft derhalve gehandhaafd.

In zo ver verzoeker verwijst naar algemene rapporten toegevoegd aan het verzoekschrift en in voorliggend verzoekschrift passages uit algemene (internet)artikels aanhaalt betreffende de Hazara gemeenschap die nog steeds gediscrimineerd wordt en het district Jaghori dat nog steeds onder druk staat van de Taliban wordt verwerende partij gevolgd waar zij stelt dat niet betwist wordt dat verzoeker Hazara is, doch dat deze etnische groep niet enkel terug te vinden is in het Jaghori district. Ten overvloede dient te worden benadrukt dat een verwijzing naar algemene rapporten niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade bestaat zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Het aantonen van de laatste verblijfplaats binnen het land van herkomst is onontbeerlijk vermits er op grond van artikel 48/5, §3 geen behoefte aan bescherming is indien verzoeker afkomstig is uit een streek waar geen risico aanwezig is. In de mate dat verzoeker verwijst naar de veiligheidssituatie in Jaghori, benadrukt de Raad dat de aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus met betrekking tot de vraag of hij bij een terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, niet kan volstaan met een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist (RvS 26 mei 2009, nr. 193.523). Verzoeker maakt zelf het bewijs van dergelijk verband met zijn persoon onmogelijk door ongeloofwaardige verklaringen af te leggen over zijn beweerd verblijf in Jaghori zodat er evenmin duidelijkheid is over zijn feitelijke herkomst. Bij gebrek aan elementen betreffende de herkomst van een kandidaat-vluchteling kan de subsidiaire beschermingsstatus niet worden verleend (RvS 15 oktober 2008, beschikking nr. 3.412) .

Gelet op het voorgaande lijkt verzoeker niet in staat om aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar zijn land.” (zie arrest 86 655 van de Raad) en verzoeker toont, door een algemene ontkenning hiervan en door het voorleggen van een brief aan een districtshoofd dat niet als een nieuw gegeven werd aanschouwd, niet aan dat deze beoordeling niet meer actueel is.

Wat de schending van artikel 3 van het EVRM betreft, moet verzoeker aantonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Hij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Hij moet concrete, op hem persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich evenmin (RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977). Verzoeker beperkt zich tot wat hij tijdens zijn vorige asielaanvragen reeds aanhaalde, doch niet geloofwaardig werd bevonden.

In dit verband moet ook worden gesteld dat van een vreemdeling, die stelt nood te hebben aan een beschermingsstatus en die voorhoudt dat hij in zijn land van herkomst dreigt onderworpen te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen, mag verwacht worden dat hij alle gegevens die enigszins kunnen toelaten zijn standpunt te onderbouwen onmiddellijk meedeelt. Verzoeker doorliep vier asielprocedures en kreeg derhalve tweemaal bij de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en tweemaal voor de Raad de mogelijkheid om de gegevens die haar nood aan een beschermingsstatus konden staven, mee te delen. Verzoeker toont met zijn beschouwingen niet aan dat verwerende partij door het nemen van de tweede bestreden beslissing artikel 3 van het EVRM geschonden heeft. Voor het overige kan verwezen worden naar hetgeen hieromtrent werd uiteengezet bij de bespreking van de eerste bestreden beslissing.

De aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM is niet ernstig.

Voorts voert verzoeker tegen de tweede bestreden beslissing geen andere middelen aan.

Er dient derhalve te worden vastgesteld dat geen ernstig middel, in de zin van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet, werd aangevoerd tegen de tweede bestreden beslissing.

4. Wat het moeilijk te herstellen ernstig nadeel betreft, beperkt verzoeker zijn betoog tot het herhalen dat een gedwongen terugkeer naar Afghanistan een schending van zijn levenskwaliteit en van artikel 3 van het EVRM zou inhouden. Hij herhaalt zijn asielmotieven.

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding *prima facie* een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

Gelet op het gegeven dat enkel wordt opnieuw aangevoerd dat artikel 3 van het EVRM is geschonden en dat de levenskwaliteit zal achteruitgaan, volstaat het te verwijzen naar hetgeen voorafgaat.

De algemene uiteenzetting van de verzoekende partij volstaat niet om aannemelijk te maken dat zij een ernstig, laat staan een moeilijk te herstellen nadeel zal ondervinden bij de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Dienvolgens is niet voldaan aan de derde van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV.

De vaststelling dat er niet voldaan is aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

Gelet op hetgeen voorafgaat, dient de opgeworpen exceptie niet te worden beantwoord.

5. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht oktober tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. BEELEN, wnd. kamervoorzitter,

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VAN DEN BOSSCHE

M. BEELEN